

bražg. Jos tingi keltis ankti rytkis. Kodel Norojočios farsi abys užimia
ga ir nėkoda numeri keltis. Ištu kąjų negali užnesti vejas, nors
iš toles jis bebutyž stiprus. O vejas stiprus. Jis drasko medaus, jis
atnaučia bėty, jis atnaučia debesis! Vejas negeras. O tegali ištisas sian-
tulybys atnaučia... romatika in kačkely poetiškų grandulų. Kai už
lango siančia tas piktostarys, kai už lango bairion' lyja, tave
apima noras kę nos parasyti. Tu oruoji apū liudinės likinimus,
apsi laukikę, kurį neseniai išsiuntė. Galvoji apie žodžių genų ar
negeras. O žodžių gali būti vienos. Tu pasakai: „Kadagi bai gaisis
tė bėtūs, negeras vejas ir išlyktas tasi jovolas purvynai!?”.
O iš tų, kodel purvynai yra, kaijų jėralas? „Aš esu senas, kai
dut mūsų ženės brunta asaro, o jos byra iš debesų. Ženė tari
motina jas pasiima sau. Ji ima asaro dang, baken' dang, o mitoj
jų atiduoda savo pykti, kuris nėra kita meto geno. Taip atsirado
atsirado purvynai, drangai bėtavus, debesę, vejo iš... uždens nugarėlios.

09 30

Atpasakojimas

Baublio aprašymas

Mano didysis gėniolas, prisi užkertant, gini netoli mano u-
mug, bandžius atvaile, „Vysinės” kalne. Netoli to kalno buvo

gėniolynas. O tame gėniolyne dang augo gėniolys, bet mano
gėniolys ir stoni, ir anksčiu iš visų skyrių. Ati ji užkertantina
ir iškobiantėnai. Kiekvienas mes sakaričiavome per septynis išnustus.
Tačiau mes nuo seno gėniolys vadino Baulblis. Gal to dėl
todėl, kad bėtavus, žemaičių pagonių medaus dienos Bubili buvo
vadinamas. Taigi, aš tą gėniolys užkirtau ir iškobiau, kad būtų
langstomu namu paruošti. Kiekvienas mes sakaričiavome per septynis
išnustus. Tada vyras stiprus Baulblis namu paruoše. Ištu pa-
galbininkai gėniolys ėme skobti, kai jis buvo mano būsme.
Vyras keitėsi kas dieną, mes sunikicių dirbo. Gėniolys buvo tunc
pati paguveręs, tad stiprus vyras skobti ji įsodė. Jei perkarto
kamieną, ir slėgti uždejė. Kai pagalbininkai mano gėniolys iško-
bė, tai daugiau jam per tūkstantis metų. Iš Baulblio aš pa-
sidarvančiu atlangu ir sudėjau ten sumis zakavardus. Vat dury
viršaus taip paraiščiau:

„Baudžiuose kaip užginiam, jau tūkstantis metų,
Paruošti iš gėniolyne, čion ēmī padiltu;
Tikras vardo mano Baulblis, dienos garbiutis būsme,
Nuterijęs tėvytę, sumytan, sudūlinam.
Ties manim Poreikius dėge arys, ežekos,
I dabar manę gyvena Dionizas Poškas.“

Virus savo senosios ir naujosios paminklos Bambiliai suėmė
surinkę, kaip darbštį skundile, Bambiliai sumesčiam.

5/5

10 deš

Šilas ambunda

Rytas. Pirmoji saulė's spinduliai, jau paunato, kad tik ~~tu~~
dibūčiusi šilko tinginai užgasi keltis. Kai' dar ~~kalv~~ kalvų
viršumis nepamirke aūra, kai ~~ne~~ skaidrus rūkas apgabliai užtę
savo pastaptiniga ranka, tylinioje ant sūkelių tarsi masas
iš skaidrus ~~da~~ rauos ~~ja~~ laželis gida latitinkata. Jos balsas tokis
skaidrus iš tyras, kaijs por nūkyk tebanti apeli sventej, ~~ji~~ gida
atiduokama vien savo balyg daramuna. Kai' aplinkui taip tyli,
iš rečias išlina ~~de~~ medau kapeliai, nuostabus šilko pankštis
gieda naktis galvbei iš suabidėsim. Ir tik tada, kai' aušros
lipos pradeda išprotis latitinkata uityla tarsi susigedusi vėlinio
feliu savo klauystojo. O ^{tačiau metu} saulė's pasivintiys pėdų panašiu
pačiulga iš anigant' ūla iš savo svetainių, permatomais ~~pristelias~~
pristelias žadina sverčiusis pankščius, vabalelius iš išverčius.
Kai' iš jo ramus miego atsibunda pankščiai, kai' ant ašų
sučiulga rauos lešelis, iš dangaus melynos palengva atvėsinu, a
ant ašenius ratai, saulė' motuški. Kai' pasirodėmis, uame su-

grūta lope' ~~ši~~ iš kandus, Lelanda 18 olos vilkas, pajutys dienos
pradžią. Hau' pasigryta tolygas taikėjimas: tai geungs pradedą
savo dienos darbą, ~~tačiau~~ nendrije klykampā perkius ačiulis,
~~ne~~ ojam putariai ~~ši~~ asys. Tai pirmieji ryto garsai! Ant betono
ryto žadintojai parako, kad presideda dienel' iš rečiai uostas
jai. ~~Ta pirmoji~~ ~~ne~~ pragrasta gegau. Nesuprasi, ar vertba ~~j'bu~~
ar suokias, tik minodas užtinas skambta ~~je~~ šilko ranka, jei' yra
užtinas išskroviuojančio gildonai supratis, kad yra kita diena. Ji tegal
ji' buina visiems gera iš rečiungo. Pavėčiu' stangiasi' kuo daugiau
palinketi, pasigidi' ar pasinkisti' ką, todil' šilas piltas ~~sverčius~~
garu. Ir nesuprasi ~~kas~~ oja baresi ar matkai bankuoja, kas oja
išukasi' ar tyliui' būlingoja. Siskas sunleja, neinges visumą, iš
vieng garsą, iš prieška tik vienas vienintelis rūbėnas: "Rytas
pranidžio! Rytas!"

Buvu atpasakojimas, o ne namay!

Mano mintys apie A. Baranauskio poemą
„Angličių šibellis“

4/4

91 10 30

Planas

1. Poemos „Angličių šibellis“ suliniuose aplinkulos.